

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

❖ פרשת תזריע – מצורע ❖

האדם, שבכוה המצווה להשפיע על האדם ועל כל העולם, והשפעתה גדלה מאד אפילו בעולמות העליונים, בבחינת ותהלים סח להו "תנו עז לאלוקים".

יסודות עבודת ה' פ"ו

• חלקת יהושע •

אשה כי תזריע. (יב ב)

וברש"י: א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף. (ויק"ר)

[כשם שיצירתו של אדם אחר בהמה חיה ועוף] כך תורתו מתפרשת אחרי תורת חיה ועוף. כמו"ש האר"י הק' וצללה"ה על איזה דור שהיה מקודם מגולגלים בבמות וכדומה, אחר תורת ח' ועוף/, שצריכים לתקן מה שפגמו מקודם.

מאמרים עמי ח

• ויאמר משה - לברטב •

בכל קודש לא תיגע. (יב ד)

חיינו בכל עניני קדושה שתעמוק לא יהיה בזה נגיעה' לעצמך כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה "וכל מעשיך יהיה לשם שמים".

עמוד קז

• דברי בינה •

אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'. (יב ב)

וברש"י: א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף.

וזה שפירש רש"י "כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף", היינו, שיצירתו היה אחר כל בהמה חיה ועוף מחמת שהוא נשמה לכל הברואים. כך תורתו נתפרשה היינו להכניס כל המידות שיש בשום חיה ועוף להכניס אותם לקדושת התורה וכנ"ל.

עמוד ע

• מנשר טוב •

אשה כי תזריע וילדה זכר. (יב ב)

ידיע האדם, שגינתו דומה לנמיעת אילן, שבשעה שנושעים אותו הוא נראה קטן עד מאוד, אולם לבסוף רואים לאהר פריחתו והתפתחותו, רואים עין גדול וגוע עבה. ובוזה אפשר לבאר מה דכתיב "אשה כי תזריע וילדה זכר". היינו שאף שפעולת האדם הוא רק דבר קטן כמו זריעה, מכל מקום מכה פעולתו "וילדה זכר", עתיד לצאת מכל פעולה שלו שפע גדול, עד שאין לשער ולדמות. וכמו כן הוא במצוות שעושה

מומאתו עליו. אולם כיון שהתורה ציוותה כך, ובהתרחקו 'מחוץ למחנה' מקיים מצות התורה, אם כן שוב נקרא קדוש. וזה הדבר הוא גם כן באיש אשר הרבה ה"ו לעשות הרע בעיני ה' ורוצה לשוב, ומתכוון בעצמו האיך הוא מרוחק בעונותיו מחי החיים ברוך הוא, הנה על ידי זה גופא בהתכוונו כך נקרא קדוש.

עמוד שנה

• תולדות אדם •

כדד ישב מחוץ למחנה מושבו. (יג מו)

שביתין ושביקין מסאבין דרחיקין.

לכאורה יפלא למאי הוצרך לומר

'מסאבין דרחיקין', הא סתמא דמלתא

מומאה מרוחקת מלפני ה', וכמאמר הכתוב

נתהלים ה ה' "לא יגורך רע". אך הענין הוא,

דהנה במצורע כתיב שילוח מחוץ למחנה,

כי הוא מרוחק מאוד מה' וישראל בעוד

|| פרשת תזריע מצורע ||

ובין עצומים הפריד, כך יעשה עתה ההיפך, שיהיה רודף שלום ויקרב את הרחוקים.

וזה שנאמר שם בפרשת מצורע 'ושלח את הצפר החיה על פני השדה', הכוונה,

שעם הצפור הזה, הרומז לשלום, יתקן את האותיות שלפני שד"ה, דהיינו אותיות גד"ר,

שהאו עיקר הטאו הנ"ל, שפרץ גדר השלום ועשה גדר ומחיצה בין אוהבים שלא יתקרבו

זה לזה. ועתה כשיהיה רודף שלום, יתקן החטא הזה. וזה 'על פני השדה' - פנ"י

דיקא, היינו אותיות גד"ר שהם לפני אותיות שד"ה.

עמי רי

ובפרשת מצורע הוסיף:

וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות.

... עיקר תיקונו הוא בתשובה, ולכן כתיב 'חיות טהורות', 'חיות', היינו

תשובה שמחיה את החוטא, על דרך 'החפץ אהפין מות רשע וגו' הלוא בשובו מדרכו

והיה. וגם טהרות רומז להארת התשובה, מלשון 'שרגא בטיהרא' וכזה יטהר

ממומאתו. [וכו'].

• ארון עדות •

בפרשת תזריע כתב:

אדם כי יהיה בעור בשרו זאת או ספחת או בהרת וגו'.

עיינ במדרש רבה ריש פרשת מצורע שנגעים באים על האדם בעון לשון

הרע, דהיינו משלח מדנים בין אחים, שעליו אמר שלמה: 'זשבע תועבת נפשו'. והוא

מדת נחש הקדמוני, שדיבר לשון הרע על בוראו, כי יודע אלוקים וגו' כדאיתא במדרש.

וזה שאומר הכתוב 'ופורץ גדר ישכנו נחש', מוסב על מספר לשון הרע שיש בו מארס

נחש הקדמוני, ופורץ גדר השלום.

ויען שהוא נרגז מפריד אלוף, ועושה גדר ומחיצה בין בני אדם שלא יתקרבו זה

לזה, לכן עונשו בצרעת, שיהיה גם כן מוגדר ומובדל מבני אדם, וישב כדד מחוץ למחנה

מכל מקום.

ומהרתו היא בצפרים. צפור בגימטריא שלו"ם, כי טהרת המצורע מורה

על תיקונו, והתיקון צריך להיות בתשובה המשקל, שכשם שחרחר עד עתה ריב ומדון,

יבוא עוד לסיפור לשון הרע, ויקבל על עצמו תשובת המשקל להחזיק במעוז השלום כנ"ל. ובזה יסור עונו והטאתו תכופר. והוא באמת רק מהמלת השם יתברך על בריותיו, לבל ידה ממנו נדה.

וזהו הרמז בנתינת מים חיים ודם הציפור אל כלי חרס, כי 'מים חיים' רומז לעזיבת הטא, כמאמר הכתוב הנ"ל 'הלוא בשובו מדרכו וחיו"ה'. וצפור רומז למידת השלום, ומרמז שבשני אלה יתוקן גם הכלי חרס, והכין.

||| פרשת מצורע |||

• דברי בינה •

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן. (יד ב)
ובזה יש לומר פירוש הכתוב גם כן "זאת תהיה תורת המצורע", שידוע שכל הפרשה הלזו רומזת לתשובה, כדאיתא במדרש ובכל הספרים. והנה הכתוב מבשר ש"ביום טהרתו", שבאותו יום שמעלה על לבבו לטהר עצמו, אזי תיכף ומיד 'ההובא אל הכהן' - ומובא לכהן, שהוא השם יתברך. עמוד עה

• חלקת יהושע •

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו.
על פי אמרי א"ז זצללה"ה מאזרחוב, סגולה להמתקת הדינים, שפלות. וזה "מצורע" מוציא רע, והדרך להמתיק הדינים, הוא על ידי "ביום טהרתו", ענין מקוה, כי מקוה מרמז על שפלות, וכו', אז "ההובא אל הכהן" מדת החסד.

• תולדות אדם •

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן.
הנה בדורות שלפנינו כאשר באו אנשים להצדיק לעורר לבם בדרכי ה', לא היו צריכים הצדיקים להאריך עמם בדברי תורה לעורר אותם, כי תיכף ומיד בדברים עמם דיבורים אחדים, נתעוררו ורוה נכון נתחדש בקרבם. ואפילו משיחת חולין שלהם לקחו לקח טוב, כמאמר חז"ל במדרש שוחר טוב [משלי א] ששקולה שיחת חולין של תלמידי חכמים כנגד כל התורה. וכמו ששמעתי מספרים מרבי אלימלך זצ"ל, שהיה עוסק בין מנחה למעריב בספורי מעשיות בדברים פשוטים, וכל אחד ואחד שהיה אז בעת שדיבר דבריו, לקחו לעצמו מוסר, והתעוררו על ידי ספוריו. וכעת אנו רואים שאנו מדברים על ליבם הרבה דברי תורה בדרכי ה', ואינם פועלים כל כך.

• **מבשר טוב** •

וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב. (יד ב) **ופירש** רש"י "ועץ ארז - לפי שהנגעים באין על גבות הרזה. ושני תולעת ואזוב - מה תקנתו ויתרפא ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב".

ומעם ציווי הכהן לקחת לאיש המיטהר, דווקא ביום טהרתו עץ ארז ואזוב ושני התולעת, ללמדו מידת השפלות וגורמי מחלת הנגעים והצרעת ותקנתה. כי דווקא בעת שעולה ומיטהר מצרעתו ויוצא ממנה, הוא העת הנכון להחזיר בו הכרת ידיעת אמיתות שפלותו, שתישאר באמתחתו גם לאחר עבור צרעתו ממנו, כאשר שוב יהיה כאחד האדם, זכור יזכור כל גורמי הנגעים, וידע כי לא רק בעת שבא הצרה על ראשו, צריך להתבונן ולהפש תרופתו, אלא בכל זמן צריך לקיים השפעת ותוצאת הלימוד מוסר שצריך ללמוד מנגעו על להבא.

לפיכך הובא אל הכהן שהוא קדושה תמידית, שיחזיר ללבו קדושתו ושפלות של אמת מהותית שאינה נפרדת ממנו לעולם, ובזה יוכסח לו שלא יחזור עוד לנגעו ולצרתו לעולם הם וחלילה, ויכיר באמת תמיד גם בעת המוכה.

וזה"ר שיושפע עלינו טובה וברכה לדעת נכונה כי ה' הוא האלקים ואין עוד מלבדו, וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות כביאת גואלנו גואל צדק במהרה בימינו אמן.

שבת הגדול תשס"ג

והתירוץ הוא פשוט, כי אז, קודם שבאו אל הצדיק, היו מלאים תורה. נוסף לזה, היו מביאים נגעי לבכם אל הצדיק, וביטלו את עצמם אליו, בלי שום גיאות והתנשאות, לכן היה בנקל להושיעם. לא כן עתה, בעוונותינו הרבים, כי יבואו אל הצדיק בלי שום תורה, רק בגיאות והתנשאות, והאיך נוכל להושיען.

וזה מאמר הכתוב "זאת תהיה תורת המצורע", היינו: 'המוציא רע', וכעין דרשת הו"ל בערכין [טז]. והוא מו שרוצה להוציא הרע מקרבו ולכרר מידותיו, הסדר הוא: "ביום טהרתו", היינו, שיעסוק בתורה שנקראת "יום", כמ"ש **הרבי מלוכלין זצלה"ה** שנקראת יום, דכתיב [משלי ו כג] 'תורה אור'. וכתיב גם כן [בראשית א ה] 'ויקרא [אלקים] לאור יום' - והיא תטהרנו. ואחר כך "והובא אל הכהן", היינו, שיביא נגעיו אל הצדיק, ויבטל את עצמו אליו, ואז ירפא מנגעי לבבו.

עמוד קכה

• **אדון עדות** •

והובא אל הכהן, ויצא הכהן וגו'. (יד ב-ג) **והנה** שמעתי בשם אא"ז הרב הקדוש ר' ירחמיאל זצוק"ל **מפשיסחא** שאמר שבזמן שהסיד שלו נוסע, מיד כשיוצא מביתו ומניח ידו על המזוזה, מרגיש הוא בו ויודע שנוסע אליו. עד כאן שמעתי. וענין זה מרומז בפסוק כאן "והובא אל הכהן, ויצא הכהן", הכוונה שעל ידי שישיה מובא בהשתוקקות הנ"ל על ידי זה ירגיש הכהן את ההבאה עוד טרם יבוא אליו ויצא לקראתו לתקנו, וזה 'ויצא הכהן'. והבן.

מצורע ד"ה והנה